

‘Zijn jullie al ver met de organisatie van het feest?’

Sebastiaan kijkt Marieke vragend aan.

‘Hoezo? Wil je er wat aan veranderen dan?’

‘Nou, nee, maar ik wil ook wel heel graag een diner met de vaste gasten, zeg maar.’

Marieke schiet in de lach, ‘laten we dat nou net op het programma hebben staan. Je denkt toch niet dat je ervan afkomt zonder samen de dag af te sluiten met samen eten.’

‘Ja, dat had ik natuurlijk kunnen weten. Maar dan gaan we er wel iets bijzonders van maken hoor.’

‘Wat had je in gedachten?’

Marijke kijkt hem enthousiast aan. ‘Wat dacht je van een feest in de sfeer van The Great Gatsby?’

Even is Sebastiaan stil. ‘Wat een geweldig idee, en hoe gaan we dat doen dan?’

Marieke steekt van wal, het is duidelijk dat ze erover nagedacht heeft.

‘We gaan een grote tent in de tuin zetten. Die toveren we helemaal om tot een feestzaal uit de jaren twintig. Zwart, goud, diepgroen, parelmoer. Natuurlijk moet er veel fluweel zijn. En ik wil veren, hele grote veren. Er moet champagne komen. Liefst in zo’n piramide maar ik weet niet of ik dat helemaal voor elkaar krijg. Ik doe mijn best.’

Ze haalt adem en gaat dan verder, ‘we hebben natuurlijk een dresscode. De dames in jurken met kralen, franjes en lage taille, lange parelkettingen, een art deco haarkam of band met struisvogelveer in het haar. En voor de heren een smoking of, als ze dat niet willen, iets in de geest van Peaky Blinders. Ik ga op zoek naar een jazz-kwartet, ze moeten de Charleston-klassiekers kunnen spelen. En dan rond middernacht wil ik een

confetti-kanon met gouden confetti. De verlichting moet zacht zijn, zoals toen in die tijd. Het liefst met veel kaarsen maar dat is misschien een beetje te gevaarlijk. En het feest

gaat natuurlijk door totdat de zon op komt. The Great Gatsby ging ook niet eerder slapen.'

Haar gezichtje is verwachtingsvol als ze Sebastiaan aan kijkt. 'Wat vind je ervan?'

Er glijdt een glimlach over het gezicht van Sebastiaan.

'Lieverd, ik vind het geweldig. Ik had er zelf helemaal niet zo aan gedacht maar dat is precies de sfeer die ik zou willen voor een feest. En als we dan eerst gezamenlijk dineren, dan kunnen we daarna wat kleine hapjes doen. En inderdaad, we moeten champagne hebben.'

Hij wordt hoe langer hoe enthousiaster, 'ik voel ook een gelegenheid aankomen om weer een keer naar mijn favoriete winkel in Amsterdam te gaan.'

Nu lacht Marieke voluit, 'jij stiekemerd, jij wilt weer een nieuw vintage servies gaan kopen.'

'En jij blijft dan hier om de boel te runnen. Dat moet nu toch onderhand wel lukken. Of nee, je gaat gewoon gezellig mee. Als mijn assistente, zeg maar.'

'Ach,' lacht Marieke, 'en je kunt altijd Oliver vragen om de boel draaiende te houden, die heeft ervaring genoeg.'

De lach bij Sebastiaan verdwijnt. 'Misschien had hij beter niet naar dit hotel kunnen komen, dat was voor veel zaken veel beter geweest.'

'Sorry Sebastiaan, ik wilde je niet kwetsen, dat had ik zo niet moeten zeggen.' Marieke steekt haar arm door die van Sebastiaan en loopt met hem mee naar het kantoor. Hij kijkt een beetje triest als hij achter zijn bureau gaat zitten en volgt Marieke. Die maakt een espresso en zet het kopje voor hem neer. Met een glimlach ziet Sebastiaan dat ze zelfs nu haar telefoon checkt. Hij schudt even met zijn schouders, waar is de blijdschap van zojuist gebleven? Hij haalt diep adem. Het blij gevoel komt terug en hij voelt ook het enthousiasme weer. Ook dat zal goed komen. Marieke slaakt een zucht van verlichting als ze het ziet. Dan kijkt ze hem ernstig aan.

'Wil je me nu eindelijk eens vertellen waarom de komst van

Oliver jou zo vreselijk van je stuk heeft gebracht? Want dat is niet normaal. En daar moet je iets aan doen. Want het vreet aan je.'

Even twijfelt hij, Marieke is nog zo jong. Maar ach, uiteindelijk was hij nog jonger toen hij Oliver leerde kennen. En het zal goed zijn om zijn hart eens te luchten.